

A N T O L O G I A   D E   T E X T O S

Cargots

LA REVISTA LITERÀRIA
DELS JOVES ESCRITORS
DEL PAÍS VALENCIÀ

... exclusiva dels manuals
indolosa, i, estant-ne a favor o en contra,
aquesta trivialització només reflecteix una
le «passar-s'ho bé» mentre siga possible. I
ae en Pla solia dir-ne «dolorisme». No es
nt la cosa, resulta que el procés de la
na temptativa sostinguda per eliminar el
deixat d'haver-hi un cert personal que ha
ndència ha estat mitigar-lo o suprimir-lo,
màcia que no pas a Lourdes. I d'aquí no
na presumpta ideologia que propugne el
Per què? Potser perquè el «plaer» no és
oga la pena d'encaparrar-s'hi en excés.
umats els moralistes fa que sovint
oiques elementals: la taula i el llit
«dolorisme» és l'asni-

Aquesta *plaquette* l'edità *Gargots Revista Literària*
per primera vegada a l'octubre de l'any 2015.

Recull una antologia dels quatre primers
números de la revista *Gargots*.

Amb la col·laboració de l'Associació d'Escriptors
en Llengua Catalana, Ca Revolta, Departament de Filologia
Catalana i Vicedeganat de Cultura, Igualtat i Comunicació
de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació
de la Universitat de València.

Amb el suport de l'Associació Cultural Buc.

Dipòsit legal: V-2612-2015

Disseny: J. Hernández

Impressió: Gráficas Roymar
Carrer de Sant Tomàs, 3. 46100 Burjassot (València)

gargotsrevistaliteraria@gmail.com
gargotsrevistaliteraria.blogspot.com.es
[facebook.com/GargotsRevistaLiteraria](https://www.facebook.com/GargotsRevistaLiteraria)
[@GargotsRL](https://www.instagram.com/GargotsRL)

Vigileu els joves poetes, perquè acabaran
superant-nos i condemnant-nos a l'oblit.

AUTOR DESCONEGUT

PRÒLEG

FRANCESC CALAFAT

Les pàgines que segueixen arrepleguen setze textos de setze escriptors joves apareguts en la revista digital *Gargots*, tota una sorpresa en el panorama literari valencià, perquè des de feia anys i panys no apareixia en els corredors de la Facultat de Filologia, Comunicació i Traducció de València un projecte d'aquestes dimensions.

Hem de celebrar l'atreviment de sis joves universitaris (Xavi Hernández, Anna Navarro, Maria Saiz, Ismael Sempere, Marc Senabre i Maria Peris) que hagen volgut engegar *Gargots*, no només per la seua presència, d'un format elegant i acurat, sinó sobretot per l'energia inusitada amb què han mamprés el projecte. El seu bateig públic va ser el novembre del 2014 i fins al moment han dut un ritme poc habitual en un quadern jove, ja que els quatre primers números han sortit puntualment cada dos mesos. Ara, amb bon criteri, han decidit reduir la velocitat i deixar-la en revista trimestral.

En *Gargots* traspua l'esperit que trobem en tota aventura jove: la curiositat, l'obsessió d'interpel·lar el present, el desfici intel·lectual que du els joves a desconfiar de les inèrcies i els urgeix a remoure les coses. I sobretot la voluntat d'expressar i expressar-se. Ras i curt: dir la seua. Podrem estar-hi d'acord o no, podran estar equivocats o no, però el que compta, al cap i la fi, són les ganes de dir, d'exposar-se i que ho facen amb valentia i des de la vitalitat més honesta. D'una manera o una altra, unes vegades de manera tímida, d'altres no tant, el neguit de l'escriptor jove aflora per les pàgines de la revista. En tot cas, caldria demanar-los que siguen més agosarats i no tinguen por de reflexionar obertament sobre la literatura del present. Són molt joves, tot s'ha de dir, i no cal forçar la màquina, ja sorgirà si continuen rodant la revista amb l'entusiasme amb què ho fan. Seria una injecció de saba nova a la vida literària que es mullassen i tractassen de tramar un discurs reflexiu sobre la nostra literatura i el nostre present. Tampoc no cal exagerar, les aportacions literàries que ofereix l'opuscle ja transmeten els afanys i la vivesa dels escriptors que comencen i tenen voluntat de no passar desapercibuts.

A diferència dels joves que encengueren la metxa dels ismes que travessaren bona part del segle xx, als aprenents actuals de l'ofici no els cal una actitud iconoclasta, d'anar d'incendiari de les banderes del passat. Avui no cal. Durant anys aquell impuls anava lligat a l'imperatiu de trencar la camisa de força moral i estètica que imposava l'ordre imperant. Els grans noms, i els no tan grans també, han obert les portes de la babel literària i han airejat l'edifici. Han netejat el camí per als que venien després i, per tant, no calen combats aferrissats, perquè, tot i que sempre hi ha tics i passivitats, no hi ha sogues grosses que estrangulen la llibertat creativa.

Això es veu en aquests joves que volen connectar amb la tradició - si voleu, amb admiració-, però sense adulacions cegues, perquè sense el coneixement de les aportacions del passat no pot haver-hi art veritable. La ignorància no és un bon ciment per a la creació oberta, imaginativa i arriscada. Sense ofici no pot haver-hi expressió personal autèntica.

L'objectiu de l'equip de *Gargots*, com es diu en l'editorial del primer número, és ajudar a visualitzar les provatures de les escriptores i escriptors joves i es presenta com "una eina per donar veu a una generació que sembla inexistent però que es manté impacient per fer-se visible". I això precisament és la tria dels textos, feta per la mateixa revista, que presentem. El recull reflecteix la determinació dels editors d'abastar tots els gèneres que els siga possible (poesia, relat, assaig, teatre i estudi literari) i que permetrà als lectors de conèixer setze noms (vuit de femenins i vuit de masculins) que respiren el neguit de la sensibilitat jove i que sorgeixen amb la voluntat de traure l'orella en el divers, dispers i fascinant univers de la literatura. Així, doncs, benvinguts al ball de la literatura catalana.

GARGOTEJAR

CONSELL EDITORIAL

Gargotejar és una necessitat bàsica de tot escriptor novell.

JOAN FUSTER

Com diria el mestre de Sueca -si no fos perquè aquest aforisme no és de Joan Fuster i Ortells-, l'art de fer gargots és una eina necessària per a tot escriptor, però imprescindible per als joves escriptors. Un gargot és un mot o un traç mal fet, que no significa res per ell mateix, però es pot considerar d'una manera més optimista: un gargot és l'inici de tota obra. Sovint unes paraules gargotejades en un full esdevenen tot un món magnífic i original. Un gargot és l'acte primerenc de crear: agafar el llapis o la ploma i traçar una paraula, una idea, sense molta confiança. Potser els joves escriptors ens hi assemblem, als gargots: escrits al marge d'un llibre, en una llibreteta que sempre portem damunt o en un blog que tan sols nosaltres llegim. En realitat tampoc sabem què escrivim però ens agrada fer-ho i esperem que aquests gargots que hem escrit siguin llegits. Que algú els entenga, que deixen de ser gargots.

Per tractar d'ajudar els joves escriptors, per tal que aquests gargots o gargotaires puguen gargotejar hem creat, com no podia ser d'una altra manera, Gargots. Una eina per donar veu a una generació que sembla inexistent però que es manté impacient per fer-se visible. El País Valencià està ple de gargotaires amb ganes de publicar però alguna cosa fa olor a podrit al País Valencià. Desgraciadament, patim d'una mancança d'iniciatives institucionals, de diaris i de revistes que s'encarreguen de donar veu als escriptors més joves; d'interés per part del món editorial cap a una literatura jove, poc rendible, i per part del públic lector majoritari que prefereix autors ja coneguts o amb més experiència. Tots aquests factors i prejudicis contribueixen a un aparent buit generacional al nostre país. La nostra intenció és cobrir aquest buit, fer visible aquesta generació.

Gargots, a més, és una revista que pretén potenciar l'escriptura de tots els gèneres amb una energia renovadora. Una revista que vol descobrir i fer recerca al voltant de temes literaris interessants.

Un projecte jove, fet per joves i per a joves. Per donar una oportunitat a tothom: des d'aquells que sempre han escrit alguna cosa i l'han amagada fins a aquells que han guanyat premis literaris.

És per això també que ara, passat un any i escaig de feina, publiquem aquest recull: per donar a conèixer alguns dels joves escriptors que han format part de la nostra primera temporada. Així doncs, en les pàgines que segueixen, trobareu una selecció de textos dels quatre primers números: 6 poemes, 5 relats, 4 assajos i una peça de teatre. Evidentment, no hem pogut incloure tot el que hem publicat als diferents números de la revista per limitacions d'espai, per tant, hem hagut de triar aquells textos que ens han semblat més destacats. Aquest ha sigut un any de molta feina -començar un projecte mai no és senzill, sí ben alegre-. Hem rebut més de 120 textos, hem inclòs noves seccions i el projecte ha anat evolucionant a poc a poc. Esperem que així continue i aquest siga només el primer recull de molts altres que en vindran.

Us deixem amb ell, amb l'esperança i la il·lusió que aquestes píndoles literàries us agraden i us empenten a compartir amb nosaltres aquest projecte.

NÚM. 1 NOVEMBRE 2014

Cargots

LA REVISTA LITERÀRIA
DELS JOVES ESCRIPTORES
DEL PAÍS VALENCIÀ

Ella téia ara rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell, de dor,
d'un diari grec del temps.

Cancó de la rosa de paper
Vicent Andrés Estellés

NOVEMBRE 2014

ENTREVISTES A XAVI SARRIÀ I JOAN CARLES GIRBÉS

POESIA ENRIQUE PELLICER, JUDITH SANZ MICO I ISMAIL SEMPERE

RELATS MARINA LLOPIS RODRÍGUEZ, MARIA PERIS BUXIQUERT,

MANU RODEHAS MOLLÀ I MARIA SAIZ RAIMONDO

ASSAIGS MARC SENABRE CAMARASA I ÀNGEL CANDI

TEATRE CLÀUDIA SERRA GÓMEZ

SI UN DIA EL RIU S'ASSECA

JUDITH SANZ MICÓ

Ahora esperamos que alguien
abra las puertas de los arrabales
para quemar el último recuerdo de los navíos.
Y si algún día llueve,
una larga tarea nos espera en las plazas.

JESÚS HILARIO TUNDIDOR

Si un dia el riu s'asseca,
eixiran les bicicletes velles de la
infància,
tirem-hi aigua.

El cotxe d'aquell xic
que es va matar per desamor,
tirem-hi aigua.

Els llocs amens trairan delits,
els crancs hi trauran cabets caníbals,
tirem-hi aigua.

El fem infecte que mata peixos
perquè ja sabem de qui és la fàbrica;
i els somriures de les nimfes a l'estiu,
i el pontet que hi ha sobre la cascada,
i tirar-se'n serà només suïcidi,
tirem-hi aigua.

Els homes mostraran cares ronyoses,
tant i tant com tenen l'ànima,
i els ulls que brillen es tornaran
tèrbols,
i el molí de blat esdevindrà casa,
i els fills del moliner, ja per si magres,
ploraran crits de veritable gana.

No deixeu que, trencat el reflex,
el llit del riu ens mostre la cara:
tirem-hi tots, vessant cabassos,
el nostre moll silenci d'aigua!

MOTS D'ASTRONOMIA

MARIA SAIZ

Esdevinguérem insòlits cercadors de paraules. Les buscàvem a cada racó, ja fóra sota els llençols o darrere les orelles de l'altre. Ens agradava escorcollar els nostres cossos fins a trobar el substantiu adequat, bé entre els meus pits indomables, bé sota el teu melic imperfecte. Els llibres ja no ens servien com abans, ni tampoc els diccionaris, tot se'ns quedava curt i preferíem buscar en la nostra geografia particular. Esbojarradament ens perseguíem, convençuts que descobriríem un nou mot en qualsevol moment impensat, potser minuts abans que tancara la piscina, en qualsevol recòndit indret de la nostra pell.

Érem experts a trampejar les situacions a què ens abocaven els déus, així arribàvem a ensopegar amb vocatius en francès i noms propis de criatures fantàstiques. Amb els meus ulls descobries la paraula mel, i amb les teues indicacions jo arribava a les veles i el vi blanc. Ens emocionaven els pronoms en plural -sempre créiem que era millor *nosaltres* que *tu* i *jo*- i érem uns fanàtics de totes les accepcions de la paraula felicitat, perquè per a nosaltres això no era una patranya. Jo preferia inventar mots però tu, en canvi, preferies la correcció d'allò ja normalitzat.

La bona qüestió era que el verb salvar-nos ens agradava més amb l'adverbi *no* al davant.

A mi m'agradava quan estudiaves les meues plantes dels peus i recollies un fum de variants geogràfiques i onomatopeies curioses.

A tu el que més t'agradava eren els articles i examinar amb besos els meus llavis, perquè tots dos eren salats.

Però el que ens fascinava, sens dubte, eren els verbs, i canviar els pretèrits pel present.

PAULA MONTANER

LA SERENA RESISTÈNCIA

MARINA LLOPIS RODRÍGUEZ

Un moviment brusc entre paraules tèbies i uns segons de cortesia quan es desperta i no sap ben bé on està. Els ulls clars, d'una innocència estricta, recorren cada arruga del rostre vell de l'àvia amb mil històries que explicar. La xiqueta agafa aquella mà de pell i inestable, tacada per l'arena fosca d'un rellotge oxidat. L'agafa amb por, perquè és fràgil com el paper i tem trencar-la. I en uns ulls foscos, de trets marcats i pestanyes grosses i tenyides de desgràcies i patiments ocults, sols pot veure la serenitat més absoluta. Com la d'un llac impassible els dies que no bufa el vent, que ignora la remor dels xiquets que juguen fervorosos a pilota i les veus alterades de les mares que volen tornar ja a casa.

Envoltada per la polseguera de la terra humil, com un núvol de màgia i confusió, estira, amb una força que ja no té, la mà de la xiqueta per arrancar-la del llit de llençols bruts. Com en un somni extravagant, sobrevolen amb elegància cadascuna de les habitacions sense fer soroll, repassant que no hi haja ningun despistat per allí. Amb un tel als seus ulls xicotets i encara mandrosos, la xiqueta veu passar els detalls d'una casa que ha après a reconèixer com seua. La nina de drap amb un descosit sota l'aixella espera asseguda a la cadira d'espart amb un somriure d'ignorància als llavis vermells. A la prestatgeria, tots aquells llibres antics que l'avi havia dipositat abans de morir, d'autors estrangers i històries d'antigues revolucions, l'observen amb insistència suplicant-li que no els deixi allí. Al menjador, la taula està parada per al desdejuni. No comprén res. Pareix un dia normal tot i que sap amb seguretat que no ho és. Al fons del corredor es veu la cuina. La llet bull amb ràbia, vessa per la cassola i cau sobre les flames blaves produint una fressa molesta.

Llavors el sent de nou, com un malson que ha tornat per endur-se-la. Un soroll estrident i repetitiu, tan fort que eclipsa tots els seus pensaments, anuncia la mort més crua de totes. És el soroll de la por, de les flames i la destrucció completa, de les llars en runes i els mobles desfets en mil trossets. Són les calúmnies d'una fe cega i el fanatisme agressiu. És el sinistre record d'un dia a l'escola, del caos total i el terror impregnat als cossos infantils. És la fam posterior, les llàgrimes dels companys i el dolor més profund.

S'aferra al braç de l'àvia amb el pols accelerat i la ment saturada per la pressió i la por d'endinsar-se entre la pols quan arriben les explosions. La sent al seu costat amb una tempesta al cor i un somriure als llavis clivellats. No cal res més, no servirien de res les paraules tendres. No serviria de res fer una promesa que sap que no podrà complir.

Caminen amb pas lent però constant pels carrers d'un poble que pateix perquè se'ls ha negat la vida i la identitat. Caminen entre cossos sense expressions, difuminats en l'espai i el temps, a la deriva d'alguna cosa a què aferrar-se. Un poble que duu als ulls la impotència amarga i a les mans la lluita per un demà de pau. Un poble fet de resistència i tenyit amb el color de la sang germana. De la gent que ha perdut la por perquè ja no sap si despertarà demà.

Tot un escenari fosc de calfreds, el caos convertit en rutina i les pells fosques gravades per les bales i el foc. Un teatre on la sirena anuncia traïdora el començament fred de la nova funció. La preocupació en girar cada cantó, la súplica inútil que es dispersa en el vent i la treva inabastable. Com una partida d'escacs sense civilització, sense misericòrdia on la supervivència és el premi més anhelat. Com un joc injust on uns tenen torres i cavalls i els altres sols dèbils peons.

Entre les parets asfixiants d'un refugi claustrofòbic esperen en silenci. Vessen llàgrimes dels ulls encesos en flames. És qüestió de pocs segons que el foc els il·lumine els rostres serens. El seu petit món crema entre flames vives que juguen amb el temps i devoren sense pietat els racons de les seues vides. Els adverteixen, juganeres, que la vida és un incendi.

I els refugiats, contagiats per l'essència d'aquella dona vella i sàvia, admiren l'escena com si la finestra fóra un televisor de plasma.

PAULA MONTANER

Més texts de l'autora al blog *A la llum del dia*
(alallumdel dia.blogspot.fr)

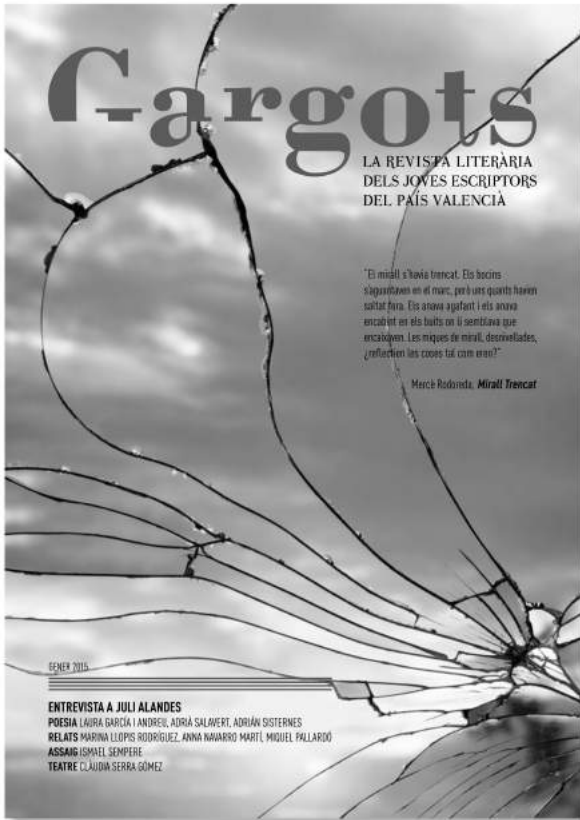
GLOSSA LITERÀRIA

MARC SENABRE CAMARASA

Tots els escriptors tenen una màxima: "la primera obligació de tot escriptor és de fer-se llegir". I no ho dic jo, ho deia el gran mestre Fuster, i nosaltres, com a bons devots seus sols podem fer una cosa, acceptar-ho. Mentida. Com a bons devots que som sols podem fer una cosa: ser-ne escèptics. Així doncs, la màxima ja no és una màxima sinó una base sobre la qual treballar, dubtar -qui negarà que la millor forma de treballar, intel·lectualment, clar, és la de dubtar?-. Aleshores d'aquesta màxima, jo, com a bon escèptic -o aprenent d'escèptic-extrec que: els escriptors s'han de fer entendre, però, qui negarà el dret -inalienable!- que tenen els escriptors a decidir quins seran els seus lectors? Dit d'altra manera, els escriptors tenen l'obligació -abans he dit dret, però a la pròpia màxima ja ho deia: Obligació! - d'elegir el seu públic. Tot allò del lector model i lector real que explicava Eco; és evident que tot escriptor de forma conscient o inconscient quan escriu està pensant en un lector model, algú que entendreà perfectament el seu text, possiblement aquest lector no existirà, de fet, segur que no existeix -és una construcció textual-. Però l'escriptor té tot el dret a pensar que sí, d'altra forma, si no fos així no s'escriuria res.

Tanmateix m'estic desviant molt del meu objectiu. Sovint aquesta màxima s'ha interpretat malament - o no s'ha interpretat perquè no la coneixien, però pensen així-i entenen que l'escriptor ha de "subjugar-se" als desitjos dels lectors, de tots. Açò deriva en una literatura molt més senzilla, molt més "abastable": apta per a tots els públics; quin gran error! No em mal interpreteu! Ha d'existir aquesta literatura, però no ha d'ésser l'única, així doncs- i apareix el veritable objectiu d'aquesta glossa-, ha d'existir una literatura més complexa, diferent. En altres termes: més transgressora. Si un autor decideix escriure un obra que no s'ajuste a cap dels grans gèneres, que siga una barreja de tots quatre, té el dret a fer-ho! Potser no serà tan accessible com la resta, però no contradiu la màxima, es fa llegir, pel grup de gent a la qual va dirigida. Fuster mai va dir que havia de fer-se llegir per tots. I si l'obra en qüestió elimina o confon els signes de puntuació, o elimina els marges, i els paràgrafs?! Heretgia!, dirien alguns. Triomf!, direm altres. Diuen que hi ha més barrets que persones, doncs també hi ha més estils que persones.

NÚM. 2 GENER 2015

Cargots

LA REVISTA LITERÀRIA
DELS Joves ESCRITORS
DEL PAÍS VALENCIA

"El mirall s'havia trencat. Els bocins
s'agarraven en el març, però uns quants havien
saltat fora. Els aroca agafant i els aroca
encabat en els llits on li semblava que
arcalaven. Les maques de març, desvelades,
reflexien les crocs tal com eren?"

Merç Rodonda, *Mirall Trencat*

GENER 2015

ENTREVISTA A JULI ALANDES

POESIA LAURA GARCIA I ANDRÉS, ADRIÀ SALAERT, ADRIÁN SISTERNES

RELATS MARINA LLOPIS RODRÍGUEZ, ANNA NÚÑARO MARTÍ, MIQUEL PALLARÓ

ASSAIG ISMAEL SEMPRE

TEATRE CLÀUDIA SERRA GÓMEZ

DOS POEMES

LAURA GARCÍA I ANDREU

El rodet gira cadencialment
i genera paisatges tel·lúrics.
Nosaltres en transitem dins...
La ciutat nòrdica, el llac,
runes asiàtiques, el desert.
I caminem i caminem lents
com si res acabara
mai.

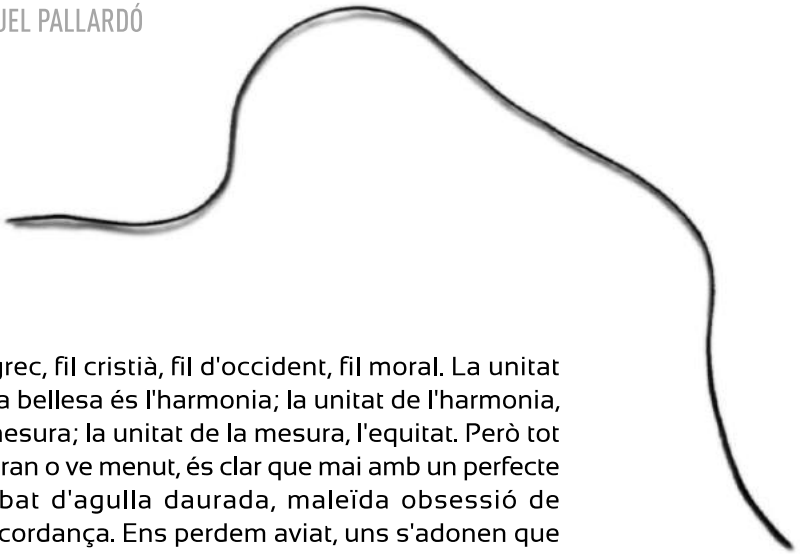

Cossos d'efluvis transparents
cossos de molsa verda i greixosa.
Els sentits saturats
d'estímuls de còrpores
que exsuden pedres
de sal marina.

PAULA MONTANER

FIL VITAL

MIQUEL PALLARDÓ

Fil grec, fil cristià, fil d'occident, fil moral. La unitat de la bellesa és l'harmonia; la unitat de l'harmonia, la mesura; la unitat de la mesura, l'equitat. Però tot ve gran o ve petit, és clar que mai amb un perfecte acabat d'agulla daurada, maleïda obsessió de concordança. Ens perdem aviat, uns s'adonen que no existeix l'equitat; d'altres tan sols teixeixen tots els lligams. Lligams fets de fils, de llaços fets de fils, de fils de la caixeta de cosir de la iaia. Fils de llana, fils de seda, fils per qüestionar, fils de veu, fils conductors, fils argumentals, fils perduts, fils costumistes, fils de veure la vida passar, fils de mare, fils de pare, fils del cordó de sabatilles roges, fils musicats, fils de gin-tònics, fils dentals!, fils de lluir i fils d'amagar, fils que et maten o fils que et salven. Fils, tot fils. Entre tots un cabdell gegant que estimem. Un cabdell filat massa prim amb el qual un gat juga i el qual sacseja de banda a banda. I llavors ho anomenem vida.

NO ENS INTERESSA LA VOSTRA VIDA

ISMAEL SEMPERE

Poetes, narradors, assagistes, dramaturgs, gent a qui no agraden les etiquetes perquè estan per damunt de tot això: no. No ens interessa la vostra vida. No ens interessa com ho heu passat aquest cap de setmana ni amb quina mà despasseu els pantalons a la vostra parella. No ens interessa, en absolut, si folleu molt, poc o gens. Perquè no. Perquè aquests temes -oh!, públic en general- no pertanyen en absolut a cap gènere literari. De creació, vull dir. Les vostres coses, les vostres vides, no són -i lamente decebre-vos- poesia. En absolut. Aquestes intimitats vostres que ens conteu en frases retallades i disperses en ratlles distintes, aquests episodis que escriviu amb antífigures literàries calcades d'un lacrimògen llibre del Federico Moccia quan no de qualsevol pel·lícula de dissabte a les cinc de la vesprada, no pertanyen a cap gènere literari -com no siga al de l'autobiografia (dolenta)-. Tota la vida us han dit que en poesia s'expressen els sentiments d'un mateix. És això i no és tan sols això. No és tan senzill. Si fos així de senzill no seria estrany trobar algú que no en fes, de poesia. Vull dir: tothom expressa els seus sentiments i no tothom fa poesia.

Com explica, brillantment, el mestre Oliva a la seua Nova introducció a la mètrica

-obra que aprofite per recomanar-vos, poetes i no- :

"la poesia, com totes les altres branques de l'art, està feta de formes, no de continguts(...)" i segueix més avall: "en un poema no hi ha forma i contingut, sinó només la forma que dona forma a l'experiència del lector."

Per això, joves que aspireu a ser poetes, escriptors: no busqueu en la poesia un refugi o un psicòleg, busqueu en ella la bellesa. Crear bellesa amb paraules. Crear formes belles que brollen, en llegir-les, dins el lector. Vosaltres cediú els motlles de lletres, el lector els ompli amb ingredients propis guisats amb la massa del record i el rent de la imaginació. Per això -Oh, poetes!- no ens interessa en absolut el que va sentir aquella nit d'amor brutal, sinó el que ens fareu sentir als desficiosos lectors amb les vostres lletres.

I per aconseguir açò només hi ha, potser, un camí d'equilibrisme que s'ha de recórrer quatre voltes: dues per a anar i dues més per a tornar -la poesia és, sovint, l'amor per les coses inútils, però d'açò ja parlarem un altre dia-. Explicaré això del camí: es parteix d'un fet concret -posem per cas, el meu amor a una "Clàudia" qualsevol- aquest és un fet anecdòtic que a ningú li importa i que no té cap interès literari. Per això he de buscar, ara, el fet universal -que és l'amor, compartit per tota la humanitat-. Però si em quedara ací faria un cant tòpic i amb poca originalitat, no estaria donant uns motlles propis, sinó uns prestats i més vells que el món. Per això he de tornar a la concreció i veure quins sentiments en concret desperta en mi la tal Clàudia i quines eines, pròpies, fetes a mà, utilitze per donar la forma definitiva als ferros que són les paraules. I ja tindrè llavors el motlle, la forma. Una forma verge llesta per a ser profanada. Una forma que serà, llavors, pròpia i universal; meua, feta per mi, i vostra, perquè sóc un comunista.

CLAUDIA CEBRIÀ

CAP ALGUN LLOC

CLÀUDIA SERRA

Fulsere uere candidi tibi soles,
nunc iam illa non uolt: tu quoque impotens noli.

CATUL

No hi ha teló. L'escenari ja és a punt: un menjador ben acollidor, amb un toc modern i familiar. Al mig de l'escenari, de cara als espectadors, hi ha un sofà de color carabassa amb alguns coixins verd festuc escampats aleatòriament. Al seu davant, una tauleta de vidre de disseny amb algunes revistes absurdes d'horòscops i coses similars. El fons de l'escenari, cobert d'una prestatgeria de fusta amb molts més retrats familiars que no pas llibres. També hi reposen alguna nina de porcellana i altres objectes barroers que deixen endevinar a l'espectador el gust de la protagonista.

NATÀLIA entra per la dreta de l'escenari, fent soroll amb els seus talons rojos. Nerviosa, gairebé histèrica: No. No. No. Açò ha d'acabar ja. Estime el meu marit. Sí. Sí. Sí. L'estime a ell. A ell i prou. S'han acabat els enganys. Avui li diré, li diré això... que estime el meu marit i que ja no vull tornar-lo a veure mai més. Ahhg! Quanta mediocritat! Si ell ho sap, ell sap que no estime el meu marit! Però és igual. Li diré. Li diré això i que siga el que Déu vulga. El meu marit sí que m'estima, almenys. Aferrem-nos a allò que és segur. Em quede amb el meu marit, que m'estima. I ell... Ell no em tornarà a ensarronar, no! Ja ho crec que no! Com he pogut deixar-me endur per una persona tan prepotent! I tan mentidera! (S'estira els cabells com una boja) L'odie! L'odieeee! Avui mateix li diré: (practica com si tingués l'amant al davant) T'odie. T'odie. (Parla amb ella mateixa) Sí, així. Molt bé Natàlia, ho fas molt bé. Així mateix li ho has de dir: T'odie i Estime el meu marit. Sí, sí. És que de debò que l'odie. Quin fàstic: la seua superioritat, el seu perfum, la seua cara (s'estira les galtes i fa les carasses que faria un estúpid dandi)... els seus llatinismes! Oh! Quin horror! Quin horror, els seus absurds i entravessats llatinismes! Li haurien de tallar un dit per cada un! Sí, ja és hora d'acabar amb tot açò...

Truquen. L'ha agafat desprevinguda. Fa un bot i corre per obrir la porta. Entra MARC també per la dreta.

MARC: Hola amor meu! Mea puella, pulchra est... aut quam pulchram video! (*intenta agafar-la per la cintura, però ella se'n desfà*): Ei! Què et passa?

Silenci.

MARC: Com va tot?

NATÀLIA: Tu què creus?

MARC *rient*: Acabe d'arribar, jo què sé! (*Silenci. Es miren de reüll i ell veu que ella està de mala lluna*) Què et passa, si es pot saber?

NATÀLIA no respon. Ell li dóna un copet amistós a l'espatlla, però ella s'aparta.

NATÀLIA: Que potser no tinc motius per estar enfadada? Et presentes després de tant de temps, i ep, com si res! Tot arreglat!

MARC: Que potser no he tornat? No sóc aquí?

Ella li dóna l'esquena.

MARC: Pensava que esperaves impacient la meua arribada... A més, què és això? Saps massa bé que no et pots enfadar amb mi... Per... En fi, saps que si no he tornat fins ara... (*decideix no finir la frase*) No et pots enfadar.

NATÀLIA *es gira bruscament*: I per què no? Després de tot, són ja molts anys. Ho hauria d'estar. Tinc dret a estar enfadada.

MARC *li agafa una mà i la porta cap a ell. L'abraça*: Perquè m'estimes.

NATÀLIA: Estime el meu marit.

MARC esclafeix una rialla exuberant mentre ella seriosa repeteix el que li ha dit.

NATÀLIA: Estime el meu marit, t'ho dic seriosament.

MARC torna a riure de la mateixa manera. NATÀLIA no ho suporta i es tapa les orelles.

NATÀLIA: Calla! Calla! No et vull tornar a veure mai més! Estic farta de tantes decepcions i mal de caps. Sóc una dona casada i amb una família i tu... tu ets un pobre imbècil que et penses que per dir quatre ximpleries en una llengua morta...

MARC (*corregint-la*): En una llengua de savis. Hahaha! (*Pausa*). Jo seré un imbècil, però un imbècil que ha vingut perquè tu li has trucat. Tu m'has telefonat, Natàlia. I, si em pots ajudar a saber, o millor dit, si la meua profunda imbecil·litat em permet entendre per què has quedat amb mi... No vols saber res de mi i quedem? Menteixes molt malament, Natàlia. (*Torna a riure*).

NATÀLIA: No tots som tan bons com tu.

MARC *fent-se l'ofés*: Jo no t'he mentit mai!

NATÀLIA: Tens raó, tu ets més pràctic: desapareixes del mapa i ja està.

MARC *com qui parla a un infant*: Oooooohhh Natàliaaaa bonicaaa!
(Pausa.) He tornat!

NATÀLIA *fent una cara de sorpresa, evidentment irònica*: Sí? I fins quan?

MARC: Fins sempre.

Ara és ella qui fa una rialla desenfrenada.

NATÀLIA: Són ja molts anys, Marc.

MARC: Però aquest cop és veritat. Ho he solucionat tot per poder estar junts.

NATÀLIA: Sí? Vinga va, no em faces riure! Sempre hi ha algun imprevist. D'una manera o altra et fas enrere en la decisió i desapareixes. Llavors deixes córrer el temps. Tu no tens presa, i jo, mentre tu fas no sé què amb la teua vida, jo...

MARC *torna a fer manyagues per a criatures a Natàlia*: Oiiiixxx....
Natàlia boniiiiica! (*Veu que la tàctica que ell considera afectuosa ella la pren com un insult*) Vinga dona! Per què creus que he vingut? Per què? O millor dit, per qui?

NATÀLIA *ignorant-lo*: Seré estúpida! I sempre és la mateixa jugada! Sempre! I per no trencar la tradició, jo sempre caic al parany! Quan ja m'has abandonat i jo comence a acceptar-ho, vaig refent la meua vida. I quan ja no hi pense més, plo! Apareixes com per art de màgia, amb un grapat d'excuses formidables que et traus de butxaca i em llences a la cara. I jo, com que sóc estúpida, les vaig recollint, humiliada, d'una a una, i sabent que són mentides, les guardo al calaix de les veritats...

MARC: M'he perdut en tanta metàfora.

NATÀLIA: Ves a la merda!

MARC: Vinga Natàlia, saps que sóc aquí perquè t'estime. (*Pausa breu*)
I perquè m'estimes...

NATÀLIA: Ja t'he dit que estime el meu marit.

MARC: No digues ximpleries! Si és un babau!

NATÀLIA: És un bon home.

MARC eufòric: Un complet estaquirot. Un inútil. De debò que vols un company així al llit de mort?

NATÀLIA: No sigues dramàtic (*se'n burla*) Al llit de mort!

MARC *cara al públic, ella el mira de reüll*: Que l'amor, potser, no és escollir als braços de qui vols passar el teu últim moment?

NATÀLIA: Tan de bo fos tan simple!

MARC: Li podries donar una definició millor?

NATÀLIA *sense pensar gaire, convençuda del que diu*: Per mi l'amor no és amb qui vols morir, sinó amb qui vols compartir la teua vida.

MARC: I és que la mort no forma part de la mateixa vida?

NATÀLIA: Sí. Però la mort no és la vida sencera. Estàs un poc melodramàtic hui. Accepta-ho, em tocava triar, i he triat el meu marit.

MARC: Amb tots els respectes, el teu marit tampoc és l'home ideal amb qui compartir la vida. O part de la vida. Serveix d'alguna cosa tenir com a fidel amor una persona que mai estimaràs? Vull dir... Et satisfà pensar que aquest brètol t'estima fidelment i que no te'n pots desempallegar? Ha ha! És completament absurd! Quanta mediocritat, Natàlia!

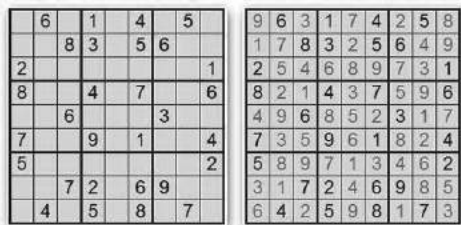
NATÀLIA: Es pot saber què et fa pensar que tu ets millor?

MARC: Tinc idees pròpies. *(Pausa)* I sé exposar-les.

NATÀLIA: No sé si això es pot considerar una virtut.

MARC: Saps que no hauries d'estar amb una persona com el teu marit. No sé què fas encara amb ell. És gairebé animal, enlloc d'humà. *(Fent-se el savi)* Aristòtil deia que la raó és allò que ens diferencia dels animals, no? *(Mira Natàlia per buscar la complicitat. No la troba, ella no l'escolta, aleshores crida)* Doncs jo li negue tota aquesta filosofia! He trobat l'excepció que ho envia tot al dimoni! I a la teua pròpia casa! Però no et cregues, que me'n trobe cada dia al carrer, al bar, a l'escola... oh, ja saps, són aquells xerrameques que creuen saber tant!

NATÀLIA *quasi inconscient*: La gent...

MARC: Sí, la gent! La gent ja no pensa! Només menja donnuts i fa els encreuats del diari. Excepte si en lloc de ser un home de lletres siga de matemàtiques, aleshores evidentment no fa els encreuats de mots, sinó que fa els sudokus... Ja saps, aquells quadres plens de numerets que fins i tot una mosca els sabia omplir! Si són més moderns, o més... mmmmm... més tecnològics, juguen al candy crush.

MARC *amb més entusiasme*: Grrrrr! Gruuuuaaaaaau!

Ella crida.

MARC: Grrrrrrrrruaaaaaaaaaaaauuuuuuuuuuuu!

NATÀLIA: Para de fer l'animal!

MARC: Soles occidere et redire possunt!

NATÀLIA: He dit que pares! No suporte el teu llatinòrum!

MARC: Saps què vol dir?

NATÀLIA: M'és igual. (*Es miren, ella cedeix*) què vol dir el què.

MARC: Soles occidere et redire possunt. (*No li dóna temps per a respondre*) Els sols poden nàixer i tornar-se a pondre.

NATÀLIA: Què vols dir amb això?

MARC: Que marxem junts.

NATÀLIA: De debò?

MARC: Cum tantum sciat esse basiorum...

NATÀLIA: Deixa-ho ja.

MARC *s'aixeca del sofà tot d'una*: És el moment. O ara o mai.

NATÀLIA *també s'aixeca, però més lentament*: Jo l'he esperat tants cops envà...

MARC: I jo.

NATÀLIA: No. Tu no.

MARC: Per què dius això, amor?

NATÀLIA: Perquè és la veritat.

Silenci. Es miren. Marc fa una estúpida cara trista, ella intenta reprendre la conversa que se'ls ha escapat de les mans.

NATÀLIA: Quan marxem?

MARC: Quan torna el teu marit?

NATÀLIA: Ja saps que no té horari fix. Pot tornar dintre de quatre hores o d'aquí a deu minuts.

MARC: Quina merda

NATÀLIA: La crisi.

MARC: I què fem?

NATÀLIA: Preparem-nos.

MARC: I si ens enxampa?

NATÀLIA: Li direm.

MARC: Quèeeeeeeeeeeee?

NATÀLIA: Ho veus, ja t'estàs fent enrere.

MARC: No, no...

NATÀLIA: Sí. Sempre ho fas. (*Es deixa caure abatuda al sofà*) és la mateixa història de sempre.

MARC *la fa alçar-se*: No, no... Ho dia perquè esperava que fóra una fugida més discreta. Ja saps, fas la maleta i marxem. Una fugida més... com ho diria... més fugitiva.

NATÀLIA *sarcàstica*: Una fugida més fugitiva, no? Perfecte, i així no dones la cara.

MARC: No, no, no. No em mal interpretes, però crec que és més elegant. No hi ha necessitat de... de donar la cara, que tu dius. Això sols passa a les pel·lícules de l'oest.

NATÀLIA *molesta*: Com vulgues.

MARC: Per què complicar-ho tot quan la cosa pot sortir bé?

NATÀLIA: Em demostraries que m'estimes.

MARC burlant-se de la proposició de la dona: Quina ximpleria, Natàlia! Que no t'ho demostre ja escapant amb tu?

NATÀLIA: Tinc a sensació que em passarà com sempre...

MARC: Ei què?

NATÀLIA: Ho enllestiré tot, em faré il·lusions i quan arribe el moment, em quedaré sola.

MARC: No, Natàlia, aquest cop no.

NATÀLIA *amb un somriure irònic*: Ja.

MARC: Dubtes de mi?

Ella no respon.

MARC: Si saps que per molt que faça la fera sóc un gatet eixerit. Mèu! Mèu! Mèeeeeeeeeeeeeuuu!

NATÀLIA: Mèu? (*Pausa.*) Mira Marc, jo tinc la vida feta, si me'n vaig amb tu és perquè t'estime.

MARC : Ja t'he dit mil cops que he pres la decisió.

NATÀLIA: L'has presa tantes vegades...

MARC *cridant*: Què més he de dir-te perquè em cregues?

NATÀLIA: No em crides.

MARC: Perdó, Natàlia... perdona'm. No sé com he pogut... no sé què fer perquè em cregues.

NATÀLIA: Faré la maleta.

MARC *content, amb esperança*: Sí, vinga, t'ajudaré.

NATÀLIA entra i surt de l'escenari contínuament carregada de productes per als cabells, piles de roba, revistes, etc. mentre MARC enlloc d'ajudar destorba, passejant-se d'un costat a l'altre pensatiu.

NATÀLIA: On anem?

MARC: No ho sé.

NATÀLIA *espantada*: No tens res planejat?

MARC *la besa*: No, cap algun lloc... No sé quin, però és igual. Al nord. O al sud! Què més dóna... mentre estiguem junts... Junts cap algun lloc!

NATÀLIA somriu: Mèeeeeeeeeuuuuuu!

MARC riu: La meua gatota dolentota! Trapella, que marxés de casa?

NATÀLIA: Mèeeeeeeeeuu!

MARC: Deixes sol al teu gatot?

NATÀLIA: Mèeeeeeeeeuu!

MARC: I vens amb el teu tigrrrrrrrrrraaaaaauu! Gatota dolentotaaa! Abandona mariiits!

NATÀLIA deixa el joc, pensativa: Li hauria de deixar una nota?

MARC *desconcertat*: Una nota? A qui, al teu marit?

NATÀLIA *assenteix amb el cap*: Tu què en penses?

MARC *fa un gest amb les mans, com si deixés caure algun objecte pesat*: D'acord. Què li penses posar?

NATÀLIA: Que he marxat.

MARC: Per a dir-li això millor que no li escrigues res, ja s'ho imaginarà ell solet, supose. Jo li posaria una cosa més senzilla i menys insultant.

NATÀLIA: Com ara?

MARC: He marxat, punt, hi ha pollastre a la nevera. Mèu! Mèeeuu! Punt. Només l'has de calfar cinc minuts. Punt i final. Mèeeeeuuu!

NATÀLIA: Marc!

MARC: Si vols pots afegir alguna cosa sobre les postres. Ja saps, un dinar sense postres és un dinar pobre. Dis-li també, apunta, apunta... mmm... no hi ha fruita, coma, però hi ha iogurts, punt i final.

NATÀLIA: No vaig a posar-li això! Sembla que me'n burle! A més, hi ha fruita i hi ha iogurts.

MARC: Doncs posa: Hi ha fruita, coma, també iogurts, punt.

NATÀLIA: Deixa-ho. És igual, no li diré res.

MARC: És una llàstimèeeuu! Estar sol és ja una desgràcia, però sol i famolenc... una catàstrofe! Grrrrrrruuuuuuuuuuuuu!

NATÀLIA: Ets un insensible.

MARC *picant-li l'ullet*: Jo no abandone a ningú. Grrrrrrrrruuuuuu!
(*Abans que Natàlia li diga res*) Mira, ja està, posa-li açò: Miser Catulle,
destinas ineptire... et quod uides perisse perditum ducas.

NATÀLIA: Què?

MARC: Pobre Catul, deixa de fer ximpleries, i el que està ja perdut,
dóna-ho per perdut.

NATÀLIA: No vaig a posar això, no s'entén. I tampoc allò del pollastre.
I per favor, deixa ja el llatí i les teues fantasies estranyes.

MARC *fa com si assentira*: Mèeeeeeeuuu!

NATÀLIA: No vaig a dir adéu a un matrimoni de sis anys en una frase
que no entenc.

MARC: Llàstimèeu. És una bonica frase.

NATÀLIA: En puc pensar de millors.

MARC: D'acord, vaig mentre a pel cotxe.

NATÀLIA *s'aixeca d'un bot*: No! Espera!

MARC: Tranquil·la, vaig només a pel cotxe. Està a dues cantonades
d'ací. (*Es disposa a sortir*) tranquil·la, només a dues cantonades.

NATÀLIA: Marc, com aquest cop... com... (*Plora*) aquest cop si que no
t'ho perdonaria.

MARC: Ho sé. Tranquil·la, tornaré, t'ho promet. Tu escriu-li la nota, i
quan sone el clàxon baixa.

NATÀLIA: M'ho promets?

MARC *cansat*: Síiiiiiiiiiiii. I agafa totes les revistes amb jocs de paraules
que necessites, que el viatge serà llarg.

NATÀLIA: D'acord. No tardes. Recorda: ho estic deixant tot per tu.

MARC: Tranquil·la, tornaré a per la meua gatota dolentota. Com fa la
meua gatota?

NATÀLIA rient i a quatre grapes, fent el gat: Mèeeeeu! Mèeeeeuu!

MARC *acaronant-la*: Així m'agrada. Ara vinc, d'acord?

NATÀLIA: Mèeu!

MARC: Vale puella, iam Catullus obdurat, nec te requiret nec rogabit
inuitam.

Surt MARC. Ella queda mirant la porta.

NATÀLIA: Ja està. Ja ha marxat. (*Obre la maleta i comença a desfer-
la, escampant-ho tot per terra*) No tornarà. (*Plora*) a dues cantonades!
Mèeeeeeeeeuuuuuuuuuuuu!

Se senten el soroll d'unes claus i entra per la drete el MARIT d'ella.

MARIT: Hola gateta. (*Sembla no adonar-se de res. Recolza la cartera
i l'abric al sofà i mentre es descorda els primers botons de la camisa*

i el cinturó) com ha anat el dia? He comprat el diari i t'he guardat la fulla dels sudokus i dels encreuats...

NATÀLIA no respon. El MARIT per fi se n'adona del desastre de roba, sabates i objectes escampats pel menjador.

MARIT: Què és tot això Natàlia?

NATÀLIA: Mentides, són mentides.

El MARIT no ho acaba de comprendre.

NATÀLIA *inconscient*: Ego non puto, ego video quod verum non est. Nunquam soles occidere et redire possunt! Mèeeeeeeeeeeeeeeeeuuuuuuuuuuuu!

FI.

NÚM. 3 MARÇ 2015

Cargots

LA REVISTA LITERÀRIA
DELS Joves ESCRITORS
DEL PAÍS VALENCIÀ

*I torne a repetir: sóc alcoià.
Tinc senyera on blau no hi ha.
Dic ben alt que parle català.
i ho faig a la manera de València.
i ho faig a la manera de València.*

Cançó del cansat
Ovidi Montllar

Nº 3 MARÇ 2015

ENTREVISTA A NÚRIA CADENES

PIESA: ROBERT ALDRE, SERGIO DEBILLA MINGUEZ, VÍCTOR PASTOR BARRULLS

RELATS: JORDI CINEER BELLECH, JOAN BARRIS, MARIA SART

ASSAIG: MIREIA FERRANDO SIMÓN, MARC SENABRE CAMARASA

HOMENATGE A LES DONES: MARTINA GEA

LA BALDUFA

ROBERT ALBIAC

Solitari deambulava fins que em vaig topar amb ella.
Portava un cordell entre els dits i una baldufa a la mà.
De cop i volta aquella juguina va impactar contra el sòl,
el seu esclafit em va deixar sorprès, bocabadat, absort.

Enxisada la meua mirada, centrada en com es mouria,
al començament ben dreta, ben perfecta giravoltava.
Però les trajectòries inalterables no solen durar molt:
la inèrcia; i el curs de la rotació anunciava fer-se tort.

Abandonant aquell punt, directa cap als obstacles,
jo corria apartant-los tots, jo volia més espectacle!
La baldufa defallia, l'espenta inicial s'havia dissolt,
els girs no es fan eterns per estirar el cordell fort.

Va arreplegar la trompa i va dir que marxava.

Jo vaig somriure per agrair-li la jugada.

- Adéu amiga! ací seguisc sol,
que a les pròximes tirades
t'acompanye
la sort.

VERSOS BADATS

VÍCTOR PASTOR BANYULS

I

Dia o nit,
tant se val.
M'abrace
a les canals
d'aquesta fàbrica
del no-res.
Agrane
els punts suspensius
de la netedat,
de la foscor,
del dia,
de la nit...

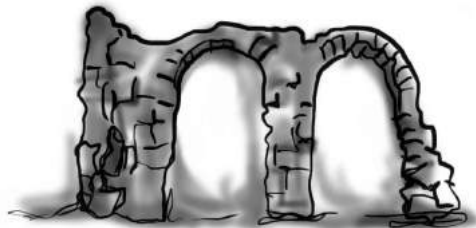

GLORIA BENET AGUILAR

II

Arruixava l'entradeta
albellonenca amb arcs
de sons d'aigua
(perfectament romans).
Era el primer acte vital,
l'encaixada de mans
de l'ombra
i els algeps humits.

Les dones ens
marmolaven quan
xafàvem voreres
acabades de fregar.

GLORIA BENET AGUILAR

ETERNA FESTA

JORDI CHINER BETLLOCH

La taula era parada, el pollastre rostit i els dos xiquets seien a taula. La mare acabava d'ornamentar la punta de l'arbre de Nadal amb un aerosol de neu blanca. El pare, mentrestant, calmava els xiquets, que pegaven amb les forquilles damunt la taula amb impaciència i gana. Els calmava però a la vegada els renyava d'una manera assossegada. Era Nadal.

Era Nadal a casa dels Piqueres. La mare s'assegué i el pare arribà amb el pollastre fumejant en una safata de metall. Per les parets penjaven tota classe de garlandes, de tots els colors i formes. Una ampolla de vi regnava la taula, acompanyada d'una de Coca-Cola sense cafeïna per als xiquets. Al costat, una gran varietat d'aperitius i d'entrants, salmó i albergínies fregides. Els infants reien i jugaven entre ells, nerviosos i ansiosos. El pare i la mare somreien, feliços d'estar units en l'alegria i la fantasia del Nadal.

Però calia destacar un detall important d'aquesta peculiar família: aquell dia no era 24 de desembre. De fet, estaven a 29 de juny i la família anava abrigada amb jerseis i peücs. A un racó del sostre, un aparell d'aire condicionat xiulava lleugerament, refrescant de manera nadalenca l'ambient. I els xiquets? Unes criatures que mai no haurien vist la llum del sol de no ser per les finestres translúcides de la casa. No coneixien el carrer ni d'altra gent, no anaven a escola. Feia temps que els veïns es preguntaven què passava dins d'aquella casa on mai no se sentia cap crit, cap riure ni cap plat trencat.

Els pares estaven orgullosos de la feina. Totes les gestions les feien per telèfon o per Internet, i sempre d'amagades. Els xiquets veien com la nevera s'omplia miraculosament, i com apareixien xampús i sabons nous quan els antics es gastaven. Però no se n'estranyaven, les coses eren així i els xiquets no es pregunten eixes coses. Totes les nits hi havia pollastre, corder, titot, conill o altres menjars espectaculars i de difícil elaboració. No havien tastat mai uns simples macarrons o un arròs al forn ben fet. A l'hora de dinar menjaven només mig entrepà, per tindre prou fam a la nit.

La gent es preguntava què era de la família Piqueres. Tot eren qüestions incontestables, ja que mai els havien vist en persona; potser només aquell vell xafarder que ho afirmava. De què vivien, es preguntaven, de què treballaven o quants fills tenien. Això fins que va arribar el testimoni de la senyora Francesca, una dona d'uns seixanta anys que afirmava tenir relació amb els Piqueres. Francesca Roig Piqueres, va dir que es deia, i que era cosina llunyana de l'home. Afirmava que els Piqueres rendien culte al diable i feien ritus satànics. Però la policia no s'ho va empassar; ni tan sols van investigar la casa on vivien. Malgrat la ignorància policial, la premsa va agafar aquella Francesca amb pinces i la va col·locar a un plató televisiu. Tot eren rumors, deia que tot ho sabia. La història va circular pel món, però la policia encara no en feia cas. Deien que eren invents dels periodistes, però la pilota es feia gran i gran.

Van anar apareixent testimonis, veïns i parents desconeguts que creien saber el que ocorria en aquella casa: uns que tenien un laboratori experimental, d'altres que traficaven amb drogues. Els repartidors del supermercat afirmaven haver tractat amb el senyor Piqueres, i mostraven la seua firma, d'un traç imperfecte i desmanyotat. A poc a poc, la xarxa, les cadenes de televisió i les emissores de ràdio van enregistrar un nou rècord de visites i d'audiència gràcies a aquesta família. Ningú sabia què opinar, cadascú tenia un petit gra per aportar. Fins que un dia la policia decidí entrar en acció i acabar amb la xafarderia.

Es va desallotjar tot l'edifici i els geos es preparaven per tirar la porta a terra. Amb un ariet de metall, quatre policies fornits la van tombar i quan entraren s'emportaren una sorpresa. Els dos xiquets Piqueres, en pijama, recollien els regals de baix de l'arbre de Nadal. Van deixar de banda els paquets a mitjan desembolicar i es quedaren bocabadats en veure entrar els policies armats fins a les dents, amb casc, jupetí i botes de tres pams.

- Mare, pare! Mireu el que ens han portat els reis!

AMB EL SILENCI, LA REVOLTA

MIREIA FERRANDO SIMON

He estat rellegint el meu diari del viatge al Tibet. El dia 16 d'agost comença així: "Estem a 5.000 m d'altura. La falta d'oxigen i la sequedat de l'ambient fan que no puga dormir bé des de fa dies. Estic molt cansada, però no puc descansar, així que és en aquests moments que per no desesperar-me redacte el diari. No sé com ahir se'm va poder oblidar escriure sobre Jimmy. És transparent i simpàtic, parla bé l'anglès i, el millor, no té pèls en la llengua —dins dels límits, clar— a l'hora de defensar el seu país, el Tibet. M'encanta!".

Jimmy va compartir amb nosaltres 15 dies del mes d'agost. Amb el microbús vam circular pel sostre del món. Estàvem envoltats per cims majestuosos i travessàvem constantment núvols i rius. Eren unes sensacions úniques i cap descripció faria ara justícia al que va suposar viure tot allò. La meua ment volava sola i assaboria la llibertat. La immensitat de la natura m'embadalia, m'aclaparava i em feia reflexionar sobre com de poderosos ens creiem i com de menuts som realment. Tanmateix, sabia que tot això era una pau intranquil·la. Aquella atmosfera idíl·lica solia interrompre's de colp quan el paisatge s'embrutava de controls militars. Sí, al sostre del món els humans hem portat també els fusells.

Cada vegada que ens trobem amb un checkpoint, Tawa, el conductor, ha de baixar del microbús i ensenyar documents i permisos als militars. Ells controlen, entre altres coses, el temps que has tardat des d'un checkpoint fins a l'altre, ja que així poden saber si t'has passat del límit de velocitat (40 km/h!). Com que a Tawa de vegades li sobrava temps, havíem de fer parades enmig del no-res per no arribar abans d'hora al pròxim control, que no era ben bé de velocitat només. En un d'aquells descansos, Jimmy ens va explicar que per a la cultura tibetana l'entorn natural és sagrat i, per tant, inviolable. Això xocava violentament amb l'espoli vertiginós al qual la Xina, aspirant a esdevenir primera potència mundial, sotmetia l'altiplà tibetà, que conté grans reserves d'aigua dolça de liti, material indispensable per a la fabricació de bateries de mòbils o cotxes elèctrics.

- No som contraris al desenvolupament —ens diu Jimmy— però, per a

UN DELS CARRERS DEL CASC ANTIC DE LHASA, CIUTAT SANTA PER AL BUDISME TIBETÀ

nosaltres ultratjar d'aquesta manera feroç un espai sagrat com ho és la natura no és progrés, sinó humiliació. L'explotació sense miraments de la natura és un insult i els tibetans no renunciarem als nostres valors.

No és només el món rural el que està sent destrossat. El règim xinés també tracta de despersonalitzar l'entorn urbà perquè els tibetans no s'hi reconeguen, potenciant que ciutadans xinesos s'instal·len a les ciutats i controlen el comerç, fins al punt que els autòctons han esdevingut estrangers en la seua pròpia terra. A Lhasa, la capital tibetana, la sensació d'ocupació militar és patent entre la població. El centre històric està cada vegada més ofegat per les amples avingudes i els grans edificis de formigó que està construint el règim xinés. Les entrades al casc antic, l'únic reducte que els queda als nadius, estan controlades per militars, els terrats de les cases amaguen francitadors i les banderes xineses són omnipresents a cada metre i a banda i banda de cada carrer. Sembla que és necessari que els tibetans no oblidin ni un segon a qui estan sotmesos. Per contra, posseir una bandera del Tibet o una estampeta del Dalai-lama, per qui els tibetans senten un respecte reverencial, porta a l'empresonament i a la tortura. Ningú no pot escapar ni un sol moment de sentir la humiliació que suposa viure sota el domini dels qui han cremat monestirs, han saquejat la natura, han assassinat milers de paisans i han forçat a l'exili a molts d'altres, entre ells, el seu cap espiritual. El palau de

Potala, l'edifici més important de la ciutat, on hauria de viure el Dalai-lama, està buit des de la invasió. Els tibetans veuen com se'ls desposseeix d'un dels símbols identitaris més arrelat als seus cors al mateix temps que han de suportar escoltar com Zhang Qingli, màxima autoritat xinesa al Tibet, els diu que el seu únic buda ha de ser el Comité Central del Partit Comunista de la Xina. Caminar per Lhasa i observar els pelegrins, de mirada profunda i pell arrugada, és veure de prop el patiment dels oprimits i comprovar com l'absurd del poder ha convertit una terra preciosa en una autèntica presó.

Com més urbana és la zona en què estem més difícil és parlar amb Jimmy sobre la situació del Tibet, així que hem de parlar-ho amb els ulls, tot i que ens entenem a la perfecció. Sé que les revoltes contra l'ocupació, sistemàticament reprimides, són constants i la desesperació pel silenci mediàtic i per un futur sense esperança ha provocat centenars d'immolacions. Els casos de tibetans que es calen foc a ells mateixos no són aïllats i que algunes persones arriben a aquest extrem, en què el dolor de viure supera en molts casos la por a morir, hauria de ser motiu suficient perquè el Tibet tinguera de tant en tant un espai als nostres mitjans de comunicació. Sobre tot açò Jimmy només és capaç de dir-me una cosa:

- Hi ha una dita tibetana que tenim sempre molt present: la tragèdia s'ha d'utilitzar com a font de fortalesa.

I és que, si hi ha alguna cosa que ajuda els tibetans a seguir endavant és la seua religió budista, entesa com a una filosofia de vida. En una de les visites a un monestir i veient com molts de nosaltres intentàvem imitar els rituals dels pelegrins, Jimmy ens va explicar com resaven els tibetans :

- Si voleu ser bons budistes heu de canviar el vostre punt de vista — ens va advertir—. Primer es prega per la pau al món, després pels familiars i, en últim lloc, per un mateix. A més a més, nosaltres ajuntem les dues palmes de les mans davant del pit com vosaltres —referint-se als catòlics—, però amb una diferència. Els dits grossos de les mans no poden apuntar mai cap a vosaltres mateixos, sinó que els heu d'amagar entre els palmells, de manera que ja no apunten cap al vostre pit, sinó cap a la resta del món.

Un dia Jimmy ens va dir que era impossible comprar l'ànima dels tibetans. I em va semblar que aquella espontània declaració de

principis era de les més boniques que havia sentit mai. No sé si els tibetans tenen una recepta secreta per a curar tantes ferides o una saviesa especial per a entendre la vida, però sembla clar que almenys mereixen que la seua història siga coneguda. Davall d'una atmosfera aparentment idíl·lica s'amaga un conflicte que, no per deliberadament silenciats per l'ocupant xinés, és menys tràgic. No es pot donar compte del Tibet sense parlar d'ocupació, colonització i neteja ètnica. I això ho vaig descobrir en els ulls de Jimmy.

Esperant a l'aeroport de Katmandú el vol que ens portaria a Lhasa vaig descobrir a una butxaca de la meua jaqueta un globus groc que deia: "el món pot canviar, però no ho pot fer sol". Per evitar problemes al Tibet el vaig haver de deixar allà, però no em veia capaç de llançar-lo a la paperera, així que el vaig abandonar a una cadira de l'aeroport. M'agradaria haver-li'l pogut regalar a Jimmy, perquè és gràcies a persones com ell, que lluiten com poden contra el silenci, l'oblit i l'opressió, que el món canviarà.

Des de la distància, no podem consentir que el del Tibet siga un conflicte ocult. Perquè la indiferència és una forma de deixar morir un poble.

TIBETANS RESANT A LHASA DAVANT DE LA FAÇANA PRINCIPAL DEL TEMPLE JOKHANG, EL MÉS ANTIC I CONCORREGUT DE TOT EL TIBET

NÚM. 4 MAIG 2015

Cargots

LA REVISTA LITERÀRIA
DELS Joves ESCRITORS
DEL PAÍS VALENCIÀ

Figura A:
Art Combinatòria

RAMON LLULL

Nº 4 - MAIG 2015

ENTREVISTA A JOSEP ENRIC RUBIO

POESIA: VOLCAVE DIVIN, RAMON BARRA, ANSINA SOTERRES

PASSEJAR ENTRE LLIBRERIES: MIREIA PERRODÓ

RELATS: CAROLINA DELGADO, MIGUEL PALACIO, TEMACI SEMPERE

ASSAIG: ARANTXA BENAVENT

ENTRE BAMBALINES: YOSHUA ALEGRE

CAR NAVEGUE

ADRIÁN SISTERNES

Car navegue en tristors de nit que confonen
i espere que noves ones m'arrosseguen,
l'alè perdent, no suporta amb aquests remes
trençar mar de dolor, de llàgrimes vents.

Remor i gavines de pensament sonen,
d'adéu paraules efímeres m'ofeguen,
cants, crits, gemecs, de sirenes en harems,
que empenyen pèrfides naufragats en corrents.

Recull-me perdut d'aquest mar de record,
allunya'm de fementides dones peix
que porten desencisats cap a babord.
O endinsa'm ja, escuma de qui traeix,
a gavines i sirenes ja sóc sord.
Tristor creix... naufragat cedeix... a tu et deix.

LLUNA LLUNERA

[facebook.com/llunalluneraillustrations](https://www.facebook.com/llunalluneraillustrations)

HUI NO MIRARÀS ELS DIES AMB ULLS DE VIDRE

RAIMON RIBERA

HUI NO MIRARÀS ELS DIES AMB ULLS DE VIDRE,
hui s'enfuriran les teues bèsties,
els teus dimonis trauran flames per la gola,
diràs el teu nom en veu baixa i trèmulament,
just en el moment que s'enconllisca la teua vida
els teus somnis s'esmicolaran
en mil diminutes peces irreparables
i esclataràs en un plor d'alegria o profunda melangia.
Miraràs al davant i veuràs els meus ulls humits
regalimant gotes salades d'una aigua cristal·lina
que es passeja per les meues galtes.
Llavors tancaràs els ulls i s'entelaran d'un humor
que et naixerà de l'abisme més profund del teu cor
impregnant així els nostres darrers dies
d'una tristesa remotíssima
que fou en el seu temps l'engranatge
que feia rodar el món sobre els nostres cossos.
Ara és tard i és inútil qualsevol temptativa de futur
suggerida per qualsevol decisió intempestiva
de retornar a un passat vingut a menys,
un passat ofegat en les profunditats
d'un mar de llàgrimes
que hem anat construint amb els anys, dia a dia,
amb una gran perseverança
que en cap moment no ha defallit.
Ha arribat ara el moment de llançar-nos al mar
i deixar-nos a la deriva d'un temps
que només ens queda veure com fuig
dels nostres dits i se'ns escapa
i deixar volar allò que remena
el fons de les nostres entranyes
i ens rossega el cap com les bigues corcades
d'un caient edifici de fa segles o milers d'anys.

TEORIES INFUNDIBULIFORMES

CÀROL DELGADO

"Somriure. Carrerons. Torres. Fred. Poetes. Paciència. Dolç. Regal. Clandestí. Tu. Gossos. Estàtua. Vànova. Macarrons. Música. Cinema. Amor. Notes. Helicòpter. Jo. Ànima. Dinar. Mossos. Mans. Groc. Fotos. Pont. Bossa. Riure. Allò. Vaga. Guitarra".

El joc és fàcil: trenta-dues paraules al dia durant cinc dies.

"Cabells. Casa. Botes. Metall. Somier. Telèfon. Dempeus. Poble. Dutxa. Poder. Festa. Sèrie. Jaqueta. Tren. Polsera. Menta. Galta. Estiu. Plaça. Autobús. Xiclet. Bes. Ulleres. Diccionari. Negligentment. Passatge. Llençol. Illa. Salat. Escrits. Zombi. Bru".

El meu marit és policia i està duent el cas, per això està poc a casa. Però millor, així no el veig, mai l'he estimat, és imbècil.

"Disc. Escapada. Tisora. Lletra. Cul. Esquerra. Acampada. Cafeteria. Rellotge. Llit. Platja. Suau. Supermercat. Pallasso. Got. Por. Auriculars. Mirades. Voler. Edifici. Sorra. Estació. Diners. Estrangers. Amants. Mugrons. Ciutat. Promeses. Secret. Veritat. Cançons. Pau".

Un home s'ha tancat a l'estudi de ràdio i diuen que no està bé del cap. Boig? Per què? Estic segura que al final tot tindrà una explicació. Quan es va tancar va dir que quan tingueren les 160 paraules sabrien qui era i què volia; la policia va envoltar el lloc però va decidir no intervenir fins no saber-ho tot perquè així podrien negociar amb ell, ja que deia que hi havia explosius per tot l'edifici i tenia ostatges.

"Distància. Esgraons. Nas. Pizza. Caminar. Nit. Bicieta. Mercat. Piano. Viatge. Càmera. Espera. Estimar. Dubte. Igual. Paradoxa. Lluna. Bany. Cervesa. Acords. Campanar. Il·lusions. Vídeo. Batut. Retolador. Futur. Això. Llavis. Lògica. Història. Mar. Idiomes".

Engegue la ràdio cada dia a l'hora que ell va dir i apunte les paraules per intentar esbrinar alguna cosa. Sempre he sigut molt curiosa. Les diu lentament, fent una pausa d'uns deu segons entre paraula i paraula.

"Rapsoda. Pis. Alienígena. Anís. Ribera. Camp. Aigua. Cavaller. Arròs. Cardar. Somni. Còrrer. Llibreria. Parc. Racons. Ferida. Indret. Ocell. Huracà. Ras. Estels. Primavera. Veu. Ungla. Suro. Nord. Bòtil. Ordinador. Feroçment. Olor. Amagatall. INFUNDIBULIFORME".

MARTA NAVAJAS CORTÉS

Va emblanquir com un mort. Va eixir de casa tan ràpid que no s'adonà que anava quasi nua. Per la seua ment passava aquella frase una i una altra volta: "ens han tirat al mateix embut i hem d'acabar junts, és inevitable".

En arribar a l'edifici de la ràdio passà entre els curiosos, els periodistes, les càmeres, i el cordó policial sense mirament, fent-se ferides per tot arreu en ensopegar amb cada cosa.

Agafà l'embut, se'l posà a prop de la boca i va cridar el seu nom amb una veu afectuosa.

La porta es va obrir.

Les seues mirades es tornaren a creuar allí; feia divuit anys que havien deixat de compartir llit. Ell agafà l'embut, se'l posà a prop de la boca, i suau, feliç, amb tendresa, va dir:

- Sabia que vindries, dolça meua. T'estim...

Una bala no deixà que acabara la frase. Ella es va girar i va veure el seu marit guardant la pistola.

L'ABSURD EN LA SEUA FORMA ENCANTADA: LA SEDUCCIÓ

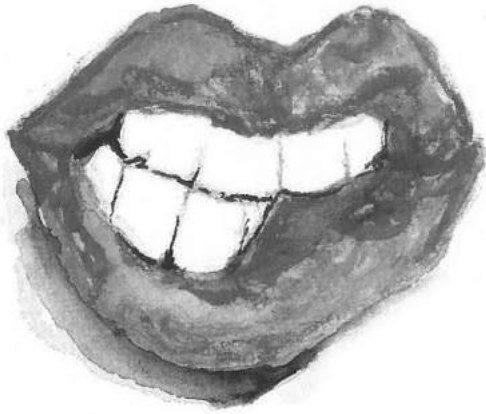
ARANTXA BENAVENT BARRERO

Quan comences a llegir Braudillard, el prens per un masclista retrògrad, una espècie de narcisista de tot allò que és masculí que parla de la dona com si fóra algú que viu en una lluita constant per accedir a la raó masculina. Fins que arribes a la pàgina 20 i es converteix en el feminista més radical que has conegut mai. I si tot allò femení no estiguera dominat, sinó que fóra dominant? Per a Braudillard, així és. Creu que les dones, per naturalesa, posseïm un poder capaç de desestabilitzar els homes. Parla de la creació d'un sistema artificial, diguem-li patriarcat, que tractaria de subjugar la dona defenent, mitjançant institucions i artificis, la fortalesa de l'home.

Aquesta fortalesa i sexualitat manifestes són clars indicadors de la feblesa existent en el sexe masculí. Canvia la idea de l'enveja de penis, per la idea del poder de la fecundació. El sexe, en tot allò masculí, acaba en el plaer o en la reproducció. Però la dona posseeix la capacitat de la fecundació. Per això Braudillard ens presenta la hipòtesi que l'únic sexe és el femení, que el masculí només lluita per arribar a eixa categoria.

El poder que posseeix la dona és la seducció. Tenim la capacitat de crear un encís ritual, de fer nàixer els nostres instints més salvatges. El nexa d'unió entre l'animal i la dona és la seducció. Però no hem d'oblidar que la seducció conté una part d'engany, que es basa en l'artifici i en la simulació. En aquest punt sorgeix el problema amb el feminisme. Les feministes hem volgut -i m'incloc perquè així em considere- negar aquesta dimensió simbòlica del nostre cos, ja que l'hem confós amb la de la dona-objecte. La dona-objecte entesa des de la paròdia de la feminitat, des de l'imaginari de l'home. Ací parlariem d'aquesta subjugació creada, de com la dona sucumbeix al poder real de l'home.

Però això no és seducció. La seducció desvirtua aquest poder, i ens ofereix el poder del simbolisme, de tota l'aparença que pot fer que l'ideari creat de profunditat de tot allò masculí s'enfonse, desaparega.

CLAUDIA CEBRIA

Una dona segura del seu cos és una dona poderosa, capaç de seduir i destrossar el patriarcat, per això l'home ha creat mecanismes que impedeixen a la dona arribar a aquest estat i per això el feminisme s'ha equivocat, perquè ha cregut que la seducció femenina havia sorgit de l'imaginari del patriarcat, que les dones havien de lluitar per igualar-se a la categoria d'homes, posseïdors de la "raó" i la "veritat" però dins d'un context patriarcal. Les dones no som homes, no hem de lluitar per igualar-nos a ells, hem de lluitar per una equitat, per un apoderament del que som. Mostrem el nostre poder, descobrim a aquest món fins on pot arribar a expressar el nostre cos com de poderoses som les dones i no creguem per això que ens estem convertint en simples objectes per als homes. El meu cos també parla, diu que no s'adapta als cànons del patriarcat, que és més que un cos, però que també és un cos i que amb la seducció pot encisar la cultura dominant i fer-la caure.

El feminisme ha renunciat a la seua arma més poderosa. I és per això que hem de recuperar-la. Devem apoderar-nos de nou, assumir que tenim un poc de Lolita de Nabokov, d'eixa dona apoderada, assertiva i ama de si mateixa i de la seua sexualitat, que irromp en allò públic i desafía les convencions, que entén la sensualitat com implícita a la dona i que reconeix el poder que té dins del patriarcat arcaic instaurat en l'època; que som un poc Circe, capaç d'encisar qualsevol home que s'apropi a ella; un poc les sirenes de la mitologia grega, no sempre representades com a belles, però sí com a captivadores, sí com a éssers en possessió de la seducció; que totes tenim un poc

de la Maga de Cortázar, distreta, ingènua i, tal volta, sense el potencial intel·lectual de què presumeixen la resta d'integrants del Club de la Serp, però que no deixa de resultar un misteri captivador per a Oliveira, un trencaclosques impossible de resoldre, totes estem nadant al riu, mentre la resta mira de lluny.

Abans d'acabar m'assalta un dubte: quin és el vertader esclau del patriarcat? L'home, presoner d'un sistema que ell mateix va crear i que l'obliga a seguir uns estàndards fixos que mostren l'omnipotència d'allò masculí? La dona, reduïda a allò secundari i fràgil, abandonant les seues grans armes en favor d'una societat que s'apropa a allò radical i s'equivoca? Els esclaus som tots, i la revolució ha de ser contra el sistema. No contra l'home. No contra la dona. Però sí feminista, basada en la igualtat, en l'equitat. Aquesta lluita no és de sexes, no és de dones o d'homes, dels del sud o dels del nord, és la lluita d'una societat que s'allibera d'un sistema que oprimeix els dominants i els dominats. I tenim l'oportunitat de participar en ella.

Ningú allibera a ningú, ningú s'allibera sol.
Els éssers humans s'alliberen en comunió.

PAULO FREIRE

SUMARI

- 3 Pròleg. Francesc Calafat
- 5 Gargotejar. Consell Editorial
- 7 PRIMER NÚMERO
- 8 Si un dia el riu s'asseca. Judith Sanz Micó
- 9 Mots d'astronomia. Maria Saiz
- 10 La serena resistència. Marina Llopis Rodríguez
- 12 Glossa literària. Marc Senabre Camarasa
- 13 SEGON NÚMERO
- 14 Dos poemes. Laura García i Andreu
- 15 Fil vital. Miquel Pallardó
- 16 No ens interessa la vostra vida. Ismael Sempere
- 18 Cap algun lloc. Clàudia Serra
- 28 TERCER NÚMERO
- 29 La baldufa. Robert Albiac
- 30 Versos badats. Víctor Pastor Banyuls
- 31 Eterna festa. Jordi Chiner Betllloch
- 33 Amb el silenci, la revolta. Mireia Ferrando Simon
- 37 QUART NÚMERO
- 38 Car navegue. Adrián Sisternes
- 39 Hui no miraràs els dies amb ulls de vidre. Raimon Ribera
- 40 Teories infundibuliformes. Càrol Delgado
- 42 L'absurd en la seua forma encantada: la seducció.
Arantxa Benavent Barrero

VNIVERSITAT (ò) VALÈNCIA (è) Facultat de Filologia,
Traducció i Comunicació

gualtat
CLC omunicació
cultura

VNIVERSITAT Departament
è) VALÈNCIA de Filologia Catalana

AELC
ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGUA CATALANA

POESIA PER
LA REVOLTA
CAREVOLTA.ORG